

[Ellen Poulsen.]

nerne sidst var til behandling, er de opgaver, mødrehjælpen har taget op, stadig blevet mere og mere omfattende, og det er meget store beløb og mange ekstrabevillinger, institutionen har forvaltet. Det går vel her, som det går med de fleste institutioner, at når de bliver statslige eller kommunale, præger det i nogen grad ledelsen og administrationen. Man har erfaring for, at administrationsudgifterne, hvad angår sådanne institutioner, så godt som altid ligger på et minimum, så længe de arbejder under private former, men har en tilbøjelighed til at stige, så snart stat og kommune kommer stærkere ind i billedet. Vi har lov til at sige, at en sådan udvikling er sket indenfor mødrehjælpen. Det kunne have sin betydning, når man nu overvejer en udvidelse af mødrehjælpens opgaver, om den højtærede socialminister ville oplyse noget om, hvor store administrationsudgifterne, herunder også byggeudgifterne, har været for mødrehjælpen i de sidste år sammenlignet med de beløb, der er brugt til hjælpeforanstaltninger. Vi er alle fulde af beundring for det arbejde, mødrehjælpen gennem årene har udført, og i dag imponeres man, når man ser dens højborg her i København, men undertiden, navnlig under de herskende økonomiske forhold, kan man ikke frigøre sig for den tanke, at dagens gerning måske nok kunne gøres lige så godt under enklere forhold.

En af de opgaver, mødrehjælpen oprindeligt tog på sig, var hjælpen til de enlige mødre. Her vil jeg gerne sige til den ærede ordfører for socialdemokratiet, at jeg er enig med hende i, at der burde have stået det lille ord „under“, hvor der er tale om mødrehjælpens hjælp til de enlige mødre. Også i dag gøres der af mødrehjælpen et stort arbejde for at hjælpe de enlige mødre, navnlig de unge ugifte. F. eks. er der i mødrehjælpens nye bygning indrettet en hel del smålejligheder, hvor et vist antal enlige mødre kan bo, medens de uddanner sig. Der er taget alle mulige bekvemmelighedshensyn, så moderen kan modtage gæster og høre radio, uden at det generer barnet, og uden at barnet generer hende. Jeg tvivler ikke om, at arkitekter og andre sagkyndige har udtænkt alt på den allerbedste måde, men når moderen engang skal

derfra — for det kommer hun vel — hvad så? Og hvad med de mange andre enlige mødre, der sidder rundt omkring med deres børn under helt andre forhold, og som også gerne vil skabe sig en fremtid, der er så god som muligt? Havde det ikke været rimeligere, om man havde indrettet dette måske noget mere primitivt, selvom jeg forstår, det er morsomt at vise frem, og så havde strakt hjælpen, så den kunne komme flere tilgode?

Kommissionen har foreslået, at udgifterne ved mødrehjælpsinstitutionerne helt skal overtages af staten, og at der under socialministeriet skal oprettes et fælles sekretariat med en chef, udnævnt af ministeren; ministeren skulle så fastsætte de nærmere retningslinier og området for sekretariatets arbejde. Ministeren har ikke villet gå ind på dette i dag, men antyder dog i bemærkningerne til lovforslaget, at man sikkert inden ret længe må skride til en sådan ordning.

Ministeren kan godkende oprettelsen af særlige observationshjem og behandlingshjem for de kvinder, der henvender sig om svangerskabsafbrydelse. Udgifterne afholdes af statskassen. Disse nye opgaver, der henlægges til mødrehjælpen, vil ganske givet kræve et større personale og i det hele taget voksende administration, men der er ikke i bemærkningerne til lovforslaget udtalt noget som helst om, hvorledes man mener at denne udvidede form for mødrehjælpens administration vil blive, eller om de omkostninger, den vil føre med sig, og det er måske ret forståeligt, navnlig i øjeblikket, at det ikke er omtalt.

Den højtærede socialminister har i det hele taget ikke ment at kunne tiltræde kommissionens forslag fuldtud. Det må vel i nogen grad skyldes de øjeblikkelige forhold, at ministeren ikke har ment at kunne gøre det, f. eks. har han udsat afgørelsen af spørgsmålet om statens overtagelse af alle udgifterne, indtil skattereformen er vedtaget, men bemyndigelsen har ministeren jo nu, og han agter også at søge de fornødne bevillinger til den udvidelse af mødrehjælpens funktioner, som indeholdes i lovforslaget.

Der er ikke nævnt noget beløb, og det er det, jeg efterlyser, for erfaringen siger os, at når man vil skabe en ny, meget stor